

בג"ץ 6522/12 - עיריית הרצליה נ' שר הפנים ואח'

בג"ץ 6522/12 - עיריית הרצליה נ' שר הפנים ואח'עליון

בג"ץ 6522/12

עיריית הרצליה

נגד

1. שר הפנים

2. שר האוצר

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[10.02.2013]

כבוד השופט ח' מלצר

כבוד השופט נ' הנדל

כבוד השופט נ' סולברג

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת:

עו"ד אסף הראל

בשם המשיבים:

עו"ד ליאורה וייס-בנסקי

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונחת לפנינו עתירה למתן צו על תנאי בגדרה מתבקש בית המשפט להורות למשיבים לבוא וליתן טעם "מדוע לא ייתנו תשובה מיידית, עניינית, מנומקת ומפורטת, לבקשת העותרת מיום 15.2.2012 להפחתה חריגה והוספת סיווגי משנה לצו הארנונה לשנת 2012". עוד נתבקש מענה למכתבי העותרת מימים 6.2.2012 ו-8.5.2012 ביחס לטענות האפלייה אשר הועלו שם.

2. העותרת - עיריית הרצליה - מטילה בכל שנה ארנונה על מחזיקי נכסי מקרקעין שונים שבתחומה. ביום 15.2.2012 פנתה העותרת למשיבים בבקשה "לאישור הפחתה ו/או שינוי סיווג ו/או תת סיווג" לשנת הכספים 2012 (להלן: "הבקשה"). זאת עשתה העירייה לאור סמכותם של המשיבים לאשר שינוי תעריפי ארנונה, אשר ברגיל "הוקפאו" מאז שנת 1986 וניתנים לשינוי רק באישור המשיבים. יצוין כי בקשות קודמות של העותרת להפחתות חריגות ושינויי סיווג נדחו בהחלטות המשיבים. זאת הגם שלטענת העותרת, בקשות זהות שהגישו רשויות אחרות - למשל, עיריית נתניה, רעננה והוד השרון - נתקבלו. כך או אחרת, לאחר שמכתבים ששלחה העותרת למשיבים לא נענו, או נענו באופן בלתי מספק לשיטתה, הגישה העותרת עתירה זו, בה ביקשה כאמור כי המשיבים יגיבו לבקשתה. כלשונה, יש "להורות למשיבים להשיב ללא דיחוי לפניות העותרת ולקבל החלטה לגופה של הבקשה להפחתה חריגה לשנת 2012".

3. נתבקשה ונתקבלה תגובת המשיבים. כעולה מהודעתם, ביום 31.10.2012 חתמו המשיבים על החלטתם ביחס לבקשת העותרת לאישור חריג לשינויים בצו הארנונה, ותמצית הנימוקים נמסרה לעותרת. במצב זה, סבורים המשיבים, התייתרה העתירה במתכונתה הנוכחית, באשר כוונה היא בעיקר נגד אי קבלת החלטה על ידי המשיבים. ואולם, לגישת העותרת אין מקום למחוק את העתירה. לגישתה, במסגרת העתירה נתבקשו המשיבים להגיב גם לטענת האפליה מול העיריות האחרות - דבר שלא נעשה - וממילא אין המדובר בהחלטה עניינית מנומקת ומפורטת.

4. דין העתירה להידחות על הסף בהיותה מוקדמת. כעולה מן האמור לעיל, העותרת אינה שבעת רצון מהחלטות המשיבים בענייני הארנונה הקשורים אליה. זו אף זו, לעותרת אף הייתה הנחה מוקדמת, וייתכן כי מבוססת, שגם בקשתה הנוכחית תידחה. ברם, וזה עיקר, על הפונה לבית המשפט העליון בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק להביא את עניינו כהווייתו. לאמור, ככל שהעתירה נוגעת לסוגיית מתן ההחלטה - הרי שזו כאמור ניתנה והעתירה התייתרה. ככל שהעתירה נוגעת לסוגיות המהותיות הנוגעות לשאלת הארנונה, הרי שאין בה כדי ללמד על המשגה שנפל בהחלטת המשיבים, על היעדר סבירות לכאורה או על עוול שנגרם לעותרת. זאת, כיוון שבעת הגשת העתירה החלטת המשיבים, קל וחומר נימוקיהם, לא הייתה בנמצא. אין אנו סבורים כי תגובת העותרת לתשובת המשיבים הינה האכסניה הראויה לבחון את טענות העותרת באופן ענייני. היבט נוסף של הסוגיה, מצוי בהיעדר פניה מוקדמת "קונקרטית" של העותרת למשיבים, בניסיון לתהות על פשר ההחלטה ולשנותה אף מחוץ לכתלי בית המשפט. גם בכך יש תמיכה לדחיית העתירה.

5. העתירה נדחת.

ניתן היום, ל' בשבט התשע"ג (10.2.2013).